

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS (EU) 2018/842 RENDELETE

(2018. május 30.)

a Párizsi Megállapodásban vállalt kötelezettségek teljesítése érdekében a tagállamok által 2021-től 2030-ig kötelezően teljesítendő, az éghajlat-politikai fellépéshez hozzájáruló éves üvegházhatásúgázkibocsátás-csökkentések meghatározásáról, valamint az 525/2013/EU rendelet módosításáról

(EGT-vonatkozású szöveg)

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 192. cikke (1) bekezdésére,

tekintettel az Európai Bizottság javaslatára,

a jogalkotási aktus tervezete nemzeti parlamenteknek való megküldését követően,

tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére ⁽¹⁾,tekintettel a Régiók Bizottságának véleményére ⁽²⁾,rendes jogalkotási eljárás keretében ⁽³⁾,

mivel:

- (1) Az Európai Tanács a 2030-ig tartó időszakra vonatkozó éghajlat- és energiapolitikai keretről szóló, 2014. október 23–24-i következtetéseiben jóváhagyta azt a kötelező célkitűzést, amely szerint 2030-ig az 1990-es szinthez képest legalább 40 %-kal csökkenteni kell a gazdaság teljes egészének üvegházhatásúgáz-kibocsátását az Unióban, és ezt a célkitűzést az Európai Tanács a 2016. március 17–18-i következtetéseiben ismételten megerősítette.
- (2) 2014. október 23–24-i következtetéseiben az Európai Tanács kijelentette, hogy a legalább 40 %-os kibocsátás-csökkentésre irányuló célkitűzést az Uniónak együttesen, a lehető legköltséghatékonyabb módon kell teljesítenie, továbbá hogy ennek érdekében a 2005-ös szinthez képest 2030-ra a 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel ⁽⁴⁾ létrehozott európai uniós kibocsátáskereskedelmi rendszerbe (a továbbiakban: EU ETS) tartozó ágazatokban 43 %-os, az azon kívüli ágazatokban pedig 30 %-os csökkentést kell elérni. Ezen üvegházhatásúgáz-kibocsátás-csökkentés elérésében minden gazdasági ágazatnak és minden tagállamnak részt kell vennie, mégpedig úgy, hogy a méltányosság és a szolidaritás szempontjai kiegyensúlyozottan érvényesüljenek. Az EU ETS-en kívüli ágazatok esetében a nemzeti csökkentési célkitűzések meghatározására szolgáló módszert – a 406/2009/EK európai parlamenti és tanácsi határozatban ⁽⁵⁾ említett elemekkel együtt – a 2030-ig terjedő időszakban is alkalmazni kell, a vállalatokat tehát az egy főre jutó relatív GDP alapján kell elosztani. Minden tagállamnak hozzá kell járulnia a 2030-as teljes uniós csökkentéshez, a 2005-ös kibocsátási adatokhoz képest 0–40 %-ig terjedő célokkal. Az uniós átlag feletti egy főre jutó GDP-vel rendelkező országok csoportján belül a tagállami célokat egymáshoz viszonyítva úgy kell kitűzni, hogy méltányos és kiegyensúlyozott módon jelenjen meg bennük a költséghatékonyág iránti igény. Az üvegházhatásúgázkibocsátás-csökkentés terén kitűzendő céloknak segíteniük kell a hatékonyság és az innováció ügyét az uniós gazdaságon belül és különösen az épületek, a mezőgazdaság, a hulladék-gazdálkodás és a közlekedés területén kell – annyiban, amennyiben ezek a területek e rendelet hatálya alá tartoznak – javulást előidézniük.

⁽¹⁾ HL C 75., 2017.3.10., 103. o.

⁽²⁾ HL C 272., 2017.8.17., 36. o.

⁽³⁾ Az Európai Parlament 2018. április 17-i álláspontja (a Hivatalos Lapban még nem tették közzé) és a Tanács 2018. május 14-i határozata.

⁽⁴⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2003/87/EK irányelve (2003. október 13.) az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének létrehozásáról és a 96/61/EK tanácsi irányelv módosításáról (HL L 275., 2003.10.25., 32. o.).

⁽⁵⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 406/2009/EK határozata (2009. április 23.) az üvegházhatású gázok kibocsátásának a 2020-ig terjedő időszakra szóló közösségi kötelezettségvállalásoknak megfelelő szintre történő csökkentésére irányuló tagállami törekvésekről (HL L 140., 2009.6.5., 136. o.).

- (3) Ez a rendelet az Unió által az Egyesült Nemzetek Éghajlatváltozási Keretegyezménye (a továbbiakban: UNFCCC) keretében létrejött Párizsi Megállapodás⁽¹⁾ alapján vállalt kötelezettségek teljesítésének részét képezi. A Párizsi Megállapodás az Unió nevében a 2016. október 5-i (EU) 2016/1841 tanácsi határozattal⁽²⁾ került megkötésre. Az Uniónak a gazdaság teljes egészére kiterjedő kibocsátáscsökkentéssel kapcsolatos kötelezettségvállalását a tervezett nemzeti vállalások tartalmazzák, melyeket az Unió és a tagállamai a Párizsi Megállapodás előkészítéseként 2015. március 6-án nyújtottak be az UNFCCC Titkárságának. A Párizsi Megállapodás 2016. november 4-én hatályba lépett és felváltja az 1997. évi Kiotói Jegyzőkönyvben meghatározott megközelítést, amelynek alkalmazása 2020-ban megszűnik.
- (4) A Párizsi Megállapodás egyebek mellett egy olyan hosszú távú célt is meghatároz, amelynek értelmében az iparosodás előtti viszonyított globális hőmérséklet-emelkedést jóval 2 °C fok alatt kell tartani, és törekedni kell arra, hogy az iparosodás előtti szinthez viszonyított globális hőmérséklet-emelkedés 1,5 °C fokra korlátozódjon. Emellett kiemeli az éghajlatváltozás kedvezőtlen hatásaihoz való alkalmazkodás jelentőségét, valamint annak fontosságát, hogy a finanszírozási források áramlása igazodjon az alacsony üvegházhatásúgáz-kibocsátásra és az éghajlatváltozás hatásaival szemben reziliens fejlesztésre irányuló célokhoz. A Párizsi Megállapodás továbbá felszólítja a részes feleket az üvegházhatású gázok emberi tevékenységből származó forrásokból való kibocsátása és nyelők általi elnyelése közötti egyensúlynak az évszázad második felében történő elérésére, és felkéri őket, hogy hozzanak intézkedéseket az üvegházhatású gázok nyelői és tározói, többek között az erdők megóvása és – adott esetben – elnyelési és tárolókapacitásuk növelése érdekében.
- (5) Az Európai Tanács 2009. október 29–30-i következtetéseiben támogatta azt az uniós célkitűzést, hogy – az Éghajlatváltozási Kormányközi Testület (a továbbiakban: IPCC) véleménye szerint a fejlett országok mint csoport részéről szükséges kibocsátáscsökkentéssel összefüggésben – az Unió 2050-ig az 1990-es szintekhez képest 80–95 %-kal csökkentse üvegházhatásúgáz-kibocsátásait.
- (6) A Párizsi Megállapodás részes felei által tett nemzeti vállalásoknak a részes felek lehető legnagyobb törekvéseit kell tükrözniük, és e vállalások szintjét idővel növelni kell. Ezenfelül a Párizsi Megállapodás részes feleinek törekedniük kell arra, hogy – a Párizsi Megállapodás célkitűzéseit szem előtt tartva – alacsony üvegházhatásúgáz-kibocsátást támogató hosszú távú fejlesztési stratégiákat dolgozzanak ki és közzéjék azokat. A Tanács 2017. október 13-i következtetéseiben kimondja, hogy tisztában van azzal, hogy a hosszú távú célok és az ötéves felülvizsgálati ciklusok jelentős szerepet töltenek be a Párizsi Megállapodás végrehajtásában, továbbá kiemeli az alacsony üvegházhatásúgáz-kibocsátást támogató hosszú távú fejlesztési stratégiák mint olyan szakpolitikai eszközök jelentőségét, amelyek révén ki lehet dolgozni azokat a megbízható pályákat és hosszú távú szakpolitikai változásokat, amelyekre a Párizsi Megállapodás céljainak eléréséhez szükség van.
- (7) A tiszta energiára való áttéréshez szükség van a beruházók magatartásának megváltozására, továbbá olyan ösztönzőkre, amelyek a teljes szakpolitikai spektrumra kiterjednek. Annak érdekében, hogy biztonságos, fenntartható, versenyképes és megfizethető energia álljon a polgárok rendelkezésére, az Unió kiemelten törekszik a reziliens energiaunió létrehozására. Ennek eléréséhez egyrészt ezzel a rendelettel folytatni kell az ambiciózus éghajlatpolitikai fellépést, másrészt „A stabil és alkalmazkodóképes energiaunió és az előrettekintő éghajlat-politika keretstratégiája” című, 2015. február 25-i bizottsági közleményben foglaltaknak megfelelően előrehaladást kell elérni az energiaunió egyéb vonatkozásaival kapcsolatban.
- (8) Több olyan uniós intézkedés is létezik, amely fokozza a tagállamok képességét az éghajlatváltozással összefüggő kötelezettségvállalásaik teljesítésére, és alapvető jelentőségű az e rendelet hatálya alá tartozó ágazatokból származó üvegházhatásúgáz-kibocsátás szükséges mértékű csökkentésében. Ezen intézkedések közé tartoznak a fluortartalmú üvegházhatású gázokat, a közúti járművek szén-dioxid-kibocsátását, az épületek energiahatékonyságát, a megújuló energiaforrásból előállított energiát, a tágabb értelemben vett energiahatékonyságot és a körforgásos gazdaságot szabályozó jogi aktusok csakúgy, mint az éghajlatváltozással összefüggő beruházásokra igénybe vehető uniós finanszírozási eszközök.
- (9) Az Európai Tanács 2015. március 19–20-i következtetéseiben megjegyezte, hogy az Unió elkötelezett az iránt, hogy előrettekintő éghajlat-politikával rendelkező energiauniót valósítson meg a Bizottság keretstratégiájára alapozva, amelynek öt dimenziója szorosan kapcsolódik egymáshoz és kölcsönösen erősíti egymást. Az energiakereslet mérséklése egyike ezen energiaunióra vonatkozó stratégia öt dimenziójának. Az energiahatékonyság javítása az üvegházhatásúgáz-kibocsátás számottevő csökkenését eredményezheti. Emellett kedvező hatást gyakorolhat a környezetre és az egészségre, javíthatja az energiabiztonságot, csökkentheti a háztartások és a vállalkozások energiaköltségeit, hozzájárulhat az energiaszegénység enyhítéséhez, továbbá munkahelyteremtéshez és a gazdasági tevékenységek egész gazdaságra kiterjedő bővüléséhez vezethet. Azok az intézkedések, amelyek elősegítik az energiatakarékos technológiák egyre elterjedtebb alkalmazását az épületekben, az iparban és a közlekedésben, költséghatékony módon segíthetik a tagállamokat az e rendelet keretében számukra kitzított kibocsátáscsökkentési célok teljesítésében.

⁽¹⁾ Párizsi Megállapodás (HL L 282., 2016.10.19., 4. o.).

⁽²⁾ A Tanács (EU) 2016/1841 határozata (2016. október 5.) az ENSZ Éghajlat-változási Keretegyezménye keretében létrejött párizsi megállapodásnak az Európai Unió nevében történő megkötéséről (HL L 282., 2016.10.19., 1. o.).

- (10) A fenntartható és innovatív gyakorlatok és technológiák alkalmazása és fejlesztése növelheti a mezőgazdasági ágazat által az éghajlatváltozás mérséklésével és az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodással összefüggésben betöltött szerepet, mindenekelőtt az üvegházhatásúgázkibocsátás-csökkentés, valamint a nyelők és a szénkészletek megtartása és növelése révén. Annak érdekében, hogy úgy lehessen csökkenteni a mezőgazdasági ágazat szén- és ökológiai lábnyomát, hogy közben az ágazat termelékenysége, regenerációs képessége és vitalitása is megmaradjon, fontos megerősíteni az éghajlatváltozás mérséklésére és az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásra irányuló intézkedéseket, valamint fontos növelni a fenntartható és innovatív gyakorlatok és technológiák kifejlesztéséhez biztosított kutatásfinanszírozást, illetve az ilyen gyakorlatok és technológiák terén eszközölt beruházásokat.
- (11) A mezőgazdasági ágazat közvetlen és jelentős hatást gyakorol a biológiai sokféleségre és az ökoszisztémákra. Ezért fontos biztosítani az e rendelet célkitűzése, valamint más uniós szakpolitikák és célkitűzések – így például a közös agrárpolitika, továbbá a biodiverzitási stratégiával, az erdészeti stratégiával és a körforgásos gazdaságra vonatkozó stratégiával kapcsolatos célkitűzések – közötti összhangot.
- (12) Az Unió üvegházhatásúgáz-kibocsátásának közel egynegyedét a közlekedési ágazat okozza. Ezért fontos, hogy a közlekedési ágazatban az üvegházhatásúgáz-kibocsátás és a fosszilis tüzelőanyagoktól való függőséggel kapcsolatos kockázatok egy olyan átfogó megközelítés útján csökkentésre kerüljenek, amely – a 2020 utáni időszakban is – az üvegházhatásúgázkibocsátás-csökkentésre és az energiahatékonyság közlekedési ágazaton belüli előmozdítására, illetve ennek részeként az elektromos meghajtású közlekedés – vagy ahol ez fenntarthatóbb, a közlekedési módok közötti váltás – elősegítésére, valamint a fenntartható megújuló energiaforrásokból származó energiának a közlekedési ágazaton belüli felhasználására irányul. Kedvező feltételek teremtésével és erőteljes ösztönzők bevezetésével, valamint a beruházások növelésére alkalmas hosszú távú stratégiák kidolgozásával elő lehet segíteni az alacsony kibocsátású mobilitás felé való elmozdulást, amely a biztonságos és fenntartható karbonszegény gazdaságra való általánosabb átállás részeként valósul meg.
- (13) Az e rendeletet végrehajtó uniós és nemzeti szakpolitikák és intézkedések hatását az 525/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet⁽¹⁾ szerinti nyomonkövetési és bejelentési kötelezettségekkel összhangban kell értékelni.
- (14) A 2014 és 2020 közötti időszakra vonatkozó többéves pénzügyi kerettel összefüggésben végrehajtott, az éghajlatpolitikai szempontok általános érvényesítését szolgáló módszertan alkalmazását – a költségvetési hatáskörök sérelme nélkül – adott esetben 2021-től is folytatni, illetve javítani kell az éghajlat-politikai fellépéshez kapcsolódó kihívásokra és beruházási igényekre való reagálás céljából. A közkiadások hatékonyságának biztosítása érdekében az uniós finanszírozásnak összhangban kell lennie az Unió 2030-ig tartó időszakra vonatkozó éghajlat-és energiapolitikai keretének céljaival, valamint a Párizsi Megállapodásban rögzített hosszú távú célkitűzésekkel. A Bizottságnak jelentést kell készítenie arról, hogy az uniós költségvetésből, illetve az uniós jog alapján egyéb módon nyújtott uniós finanszírozás milyen hatást gyakorol az üvegházhatásúgáz-kibocsátásra az e rendelet, illetve a 2003/87/EK irányelv hatálya alá tartozó ágazatokban.
- (15) E rendelet hatályának ki kell terjednie az IPCC szerinti „energia”, „ipari eljárások és termékelhasználás”, „mezőgazdaság” és „hulladék” kategóriákban keletkező üvegházhatásúgáz-kibocsátásra, ahogyan azokat az 525/2013/EU rendelet meghatározza, de nem terjedhet ki a 2003/87/EK irányelv I. mellékletében felsorolt tevékenységekből származó üvegházhatásúgáz-kibocsátásra.
- (16) Az üvegházhatást okozó gázok nemzeti jegyzékében, valamint a nemzeti és az uniós kibocsátásiegység-forgalmi jegyzékekben jelenleg rendelkezésre álló adatok nem elegendők a polgári légi közlekedésből tagállami szinten keletkező, a 2003/87/EK irányelv hatálya alá nem tartozó szén-dioxid-kibocsátás nemzeti szintű meghatározásához. Az Uniónak a bejelentési kötelezettségek elfogadásával nem szabad olyan terheket rónia a tagállamokra, illetve a kis- és középvállalkozásokra, amelyek nincsenek arányban az elérni kívánt célkitűzésekkel. A 2003/87/EK irányelv hatálya alá nem tartozó repülésekből származó szén-dioxid-kibocsátás elenyésző része a teljes üvegházhatásúgáz-kibocsátásnak, és az erre a kibocsátásra vonatkozó bejelentési rendszer létrehozása – az ágazat egészére vonatkozóan a 2003/87/EK irányelvben megállapított követelményeket figyelembe véve – indokolatlanul nagy terheket jelentene. Ezért e rendelet szempontjából az IPCC szerinti „1.A.3.A polgári repülés” forráskategóriából származó szén-dioxid-kibocsátást nullának kell tekinteni.
- (17) Az üvegházhatásúgáz-kibocsátás egyes tagállamok által 2030-ra vonatkozóan teljesítendő csökkentését az adott tagállam e rendelet hatálya alá tartozó, 2005. évi felülvizsgált üvegházhatásúgáz-kibocsátásából kiindulva kell meghatározni, figyelmen kívül hagyva azon, 2005-ben már működő létesítmények üvegházhatásúgáz-kibocsátásának hitelesített adatait, amelyek csak 2005 után kerültek az uniós kibocsátáskereskedelmi rendszer hatálya alá. A 2021-től 2030-ig tartó időszakra vonatkozó éves kibocsátási jogosultságokat a tagállamok által benyújtott, a Bizottság által felülvizsgált adatok alapján kell meghatározni.

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 525/2013/EU rendelete (2013. május 21.) az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának nyomon követésére és bejelentésére, valamint az éghajlatváltozással kapcsolatos egyéb információk nemzeti és uniós szintű bejelentésére szolgáló rendszerről, valamint a 280/2004/EK határozat hatályon kívül helyezéséről (HL L 165., 2013.6.18., 13. o.).

- (18) A 406/2009/EK határozat éves kötelező nemzeti határértékeken alapuló megközelítésmódját a 2021-től 2030-ig tartó időszakban is folytatni kell. Az egyes tagállamok éves kibocsátási jogosultságainak meghatározására vonatkozóan e rendeletben megállapított szabályoknak ugyanazt a módszertant kell követniük, mint amely az említett határozat értelmében a negatív határértékkel rendelkező tagállamokra vonatkozik, de a lineáris pályának a 2019-től 2020-ig terjedő időszak öttenketted részénél vagy 2020-ban, a 2016-tól 2018-ig tartó időszak átlagos üvegházhatásúgáz-kibocsátásával kell indulnia, és 2030-ban az adott tagállamhoz rendelt határértékkel kell végződnie. A 2021-től 2030-ig tartó időszakra vonatkozó uniós üvegházhatásúgáz-kibocsátás-csökkentési célhoz való megfelelő hozzájárulások biztosítása érdekében a lineáris pálya indulásának időpontját minden egyes tagállam esetében annak alapján kell meghatározni, hogy az említett időpontok közül melyik eredményezi kevesebb egység kiosztását az adott tagállam számára. Azon tagállamok esetében, amelyeknek a 406/2009/EK határozat szerinti határértéke pozitív, egyszersmind a 2013/162/EU bizottsági határozat⁽¹⁾ és a 2013/634/EU bizottsági végrehajtási határozat⁽²⁾ szerint a 2017-től 2020-ig tartó időszakban nő az éves kibocsátási jogosultsága, úgy kell kiigazítani a 2021. évi éves kibocsátási jogosultságot, hogy az tükrözze az adott tagállamnak az említett évek alatti nagyobb üvegházhatásúgáz-kibocsátási képességét.

Egyes tagállamok esetében további kiigazítást kell előírni azon rendkívüli helyzetük figyelembevételére, hogy egyrészt a 406/2009/EK határozat szerinti határértékük pozitív, másrészt esetükben a legalacsonyabb az üvegházhatású gázoknak az említett határozat szerinti, egy főre jutó kibocsátása vagy a legalacsonyabb az említett határozat hatályán kívül eső ágazatokból származó üvegházhatásúgáz-kibocsátás aránya a teljes üvegházhatásúgáz-kibocsátáshoz viszonyítva. Ez a további kiigazítás csak a 2021-től 2029-ig tartó időszakban szükséges üvegházhatásúgáz-kibocsátás-csökkentés egy részére terjedhet ki, hogy továbbra is ösztönzést kapjon az üvegházhatásúgáz-kibocsátás további csökkentése, és hogy a kiigazítás ne legyen hatással a 2030-as cél elérésére; a kiigazítás alkalmazásakor figyelembe kell venni az igénybe vett, e rendeletben meghatározott egyéb kiigazításokat és rugalmassági mechanizmusokat.

- (19) E rendeletnek a tagállamok éves kibocsátási jogosultságait meghatározó rendelkezései végrehajtása egységes feltételeinek biztosítása érdekében a Bizottságra végrehajtási hatásköröket kell ruházni. Ezeket a végrehajtási hatásköröket a 182/2011/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletnek⁽³⁾ megfelelően kell gyakorolni.
- (20) Az Európai Tanács 2014. október 23–24-i következtetéseiben kijelentette, hogy az Unión belüli közös erőfeszítések költséghatékonyságának biztosítása és az egy főre jutó üvegházhatásúgáz-kibocsátás terén 2030-ig elérendő konvergencia érdekében nagymértékben fokozni kell a kibocsátáskereskedelmi rendszer hatályán kívül eső ágazatok meglévő rugalmassági mechanizmusainak hozzáférhetőségét és igénybevételét. Az összes kibocsátáscsökkentés általános költséghatékonyságának növelése érdekében lehetővé kell tenni, hogy a tagállamok éves kibocsátási jogosultságai egy részét tartalékolhassák vagy előzetesen felhasználhassák. Emellett azt is lehetővé kell tenni számukra, hogy éves kibocsátási jogosultságai egy részét átadhassák más tagállamoknak. Ezen átadások átláthatóságát biztosítani kell, és azokat kölcsönösen megfelelő módszerekkel, például árverések útján, ügynökként eljáró piaci közvetítők igénybevételével vagy kétoldalú megállapodások megkötésével kell végrehajtani. Az ilyen átadások az átadó tagállamban végrehajtott és a fogadó tagállam által ellentételezett, az üvegházhatásúgáz-kibocsátás mérséklését célzó projektek vagy programok nyomán jöhetnek létre. Ezenfelül a tagállamok számára lehetővé kell tenni, hogy a 2003/87/EK irányelv 24a. cikkének (1) bekezdése szerinti projektek esetében ösztönözhetőek a köz- és magánszféra közötti partnerségek létrejöttét.
- (21) Új, egyszeri rugalmassági mechanizmus kerül bevezetésre annak érdekében, hogy könnyebben tudják teljesíteni a célkitűzéseket egyrészt azok a tagállamok, amelyek nemzeti csökkentési célja jelentős mértékben meghaladja mind az uniós átlagot, mind pedig saját költséghatékony csökkentési potenciáljukat, másrészt azok, amelyek 2013-ban nem osztottak ki ingyenes EU ETS kibocsátási egységeket ipari létesítményeiknek. Az (EU) 2015/1814 európai parlamenti és tanácsi határozattal⁽⁴⁾ létrehozott piaci stabilizációs tartalék arra irányuló céljának megtartása érdekében, hogy az uniós kibocsátáskereskedelmi rendszeren belül kezelve legyen a kereslet és a kínálat közötti strukturális egyensúlyhiány, az egyszeri rugalmassági mechanizmus céljára figyelembe vett EU ETS kibocsátási egységeket – az adott évben forgalomban lévő kibocsátási egységek teljes számának meghatározásakor – forgalomban lévő kibocsátási egységként kell figyelembe venni. A Bizottságnak az említett határozat szerinti első felülvizsgálat keretében mérlegelnie kell, hogy az említett kibocsátási egységek továbbra is forgalomban lévő EU ETS kibocsátási egységként kerüljenek-e elszámolásra.

⁽¹⁾ A Bizottság 2013/162/EU határozata (2013. március 26.) a 406/2009/EK európai parlamenti és tanácsi határozat szerinti, a 2013–2020-as időszakra vonatkozó éves tagállami kibocsátási jogosultságok meghatározásáról (HL L 90., 2013.3.28., 106. o.).

⁽²⁾ A Bizottság 2013/634/EU végrehajtási határozata (2013. október 31.) a 406/2009/EK európai parlamenti és tanácsi határozat szerinti, a 2013–2020-as időszakra vonatkozó éves tagállami kibocsátási jogosultságok kiigazításáról (HL L 292., 2013.11.1., 19. o.).

⁽³⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 182/2011/EU rendelete (2011. február 16.) a Bizottság végrehajtási hatásköreinek gyakorlására vonatkozó tagállami ellenőrzési mechanizmusok szabályainak és általános elveinek megállapításáról (HL L 55., 2011.2.28., 13. o.).

⁽⁴⁾ Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2015/1814 határozata (2015. október 6.) az üvegházhatású gázok uniós kibocsátáskereskedelmi rendszeréhez piaci stabilizációs tartalék létrehozásáról és működtetéséről, valamint a 2003/87/EK irányelv módosításáról (HL L 264., 2015.10.9., 1. o.).

- (22) Az (EU) 2018/841 európai parlamenti és tanácsi rendelet ⁽¹⁾ meghatározza a földhasználati, földhasználat-változtatási és erdőgazdálkodási (a továbbiakban: LULUCF) ágazattal összefüggő üvegházhatásúgáz-kibocsátás és -elnyelés elszámolására vonatkozó szabályokat. Az említett rendelet hatálya alá tartozó tevékenységek nem tartozhatnak e rendelet hatálya alá. Míg e rendelet környezeti hatásait, azaz az üvegházhatású gázok kibocsátásában elért csökkentések mértékét befolyásolja az (EU) 2018/841 rendelet fogalommeghatározásainak értelmében vett erdősitett területekhez, kiirtott erdőterületekhez, gazdálkodás alatt álló szántóterületekhez, gazdálkodás alatt álló gyepterületekhez, bizonyos feltételek mellett a gazdálkodás alatt álló erdőterületekhez és – amennyiben az az említett rendelet értelmében kötelezőnek minősül – gazdálkodás alatt álló vizes élőhelyekhez kapcsolódó nettó összfelnyelések és nettó összkibocsátások összegénél nem nagyobb mennyiség figyelembevétele, e rendeletben lehetővé kell tenni, hogy a tagállamok a kötelezettségeik teljesítéséhez szükség esetén igénybe vegyenek egy, legfeljebb 280 millió tonna szén-dioxid-egyenértékű nyelésből származó mennyiség erejéig terjedő, a tagállamok között megfelelően szétosztott LULUCF rugalmassági mechanizmust. Ezen összmennyiségnek és a tagállamok közötti elosztásának a meghatározása a mezőgazdaság és a földhasználattal összefüggő más ágazatok viszonylag csekély kibocsátásmérsékelő potenciáljának, valamint az ágazatnak az üvegházhatásúgáz-kibocsátás mérsékléséhez és az üvegházhatású gázok megkötéséhez való megfelelő hozzájárulásának figyelembevételével történik. Ezen túlmenően, az éves kibocsátási jogosultságok e rendelet szerinti önkéntes törlése esetén lehetővé kell tenni, hogy a törölt mennyiségeket figyelembe lehessen venni annak értékelésekor, hogy az adott tagállam teljesítette-e az (EU) 2018/841 rendelet szerinti követelményeket.
- (23) A Bizottság 2016. november 30-án benyújtotta az energiaunió irányításáról szóló európai parlamenti és tanácsi rendeletre vonatkozó javaslatát (a továbbiakban: az irányításról szóló javaslat), amely a tagállamoktól megköveteli, hogy a stratégiai energia- és éghajlat-politikai tervezés részeként az energiaunió mind az öt kulcsfontosságú dimenzióját illetően dolgozzanak ki integrált nemzeti energia- és klímaterveket. A 2021 és 2030 közötti időszakra vonatkozó nemzeti terveknek az irányításról szóló javaslat értelmében központi szerepet kell betölteniük az e rendeletnek és az (EU) 2018/841 rendeletnek való megfelelés biztosítására irányuló tagállami tervezésben. E célból a tagállamoknak meg kell határozniuk az e rendelet és az (EU) 2018/841 rendelet szerinti kötelezettségek teljesítéséhez szükséges szakpolitikákat és intézkedéseket, arra a hosszú távú célra is figyelemmel, hogy a Párizsi Megállapodással összhangban egyensúlyt kell teremteni az üvegházhatásúgáz-kibocsátások és elnyelések között. Ezen terveknek emellett a célkitűzések teljesítésére szolgáló tervezett szakpolitikák és intézkedések hatásainak értékelését is tartalmazniuk kell. Az irányításról szóló javaslat értelmében a Bizottság számára biztosítani kell annak lehetőségét, hogy a nemzeti tervek tervezeteire vonatkozó ajánlásaiban jelezze, hogy megfelelőnek tartja-e a célkitűzések szintjét, valamint a szakpolitikák és intézkedések ezt követő végrehajtását. Ezen tervek összeállításakor figyelembe kell venni a LULUCF rugalmassági mechanizmusnak az e rendeletnek való megfelelés érdekében történő esetleges alkalmazását.
- (24) Az Európai Környezetvédelmi Ügynökség célja, hogy támogassa a fenntartható fejlődést, és segítse a környezet állapotának jelentős mértékű, mérhető javulását azáltal, hogy aktuális, célzott, releváns és megbízható információkat nyújt a döntéshozók, a köztisztviselők és a nyilvánosság számára. Az Európai Környezetvédelmi Ügynökségnek – éves munkaprogramjával összhangban – segítenie kell a Bizottság munkáját.
- (25) A tárgyi hatályban a 2003/87/EK irányelv 11., 24., 24a. és 27. cikke szerint bekövetkező változások nyomán megfelelő módon ki kell majd igazítani az e rendelet hatálya alá tartozó maximális üvegházhatásúgáz-kibocsátásmennyiséget is. Ebből következően szükség van arra, hogy amikor a tagállamok olyan létesítményekből származó új üvegházhatásúgáz-kibocsátásokat vonnak az e rendeletből fakadó kötelezettségeik hatálya alá, amelyek azt megelőzően a 2003/87/EK irányelv hatálya alá tartoztak, az említett üvegházhatásúgáz-kibocsátások csökkentése érdekében az e rendelet hatálya alá tartozó ágazatokban új politikákat és intézkedéseket hajtsanak végre.
- (26) Az azon tagállamok által 2013 óta tett korábbi erőfeszítések elismeréseként, amelyek egy főre jutó GDP-je 2013-ban alacsonyabb volt az uniós átlagnál, helyénvaló létrehozni egy korlátozott, legfeljebb 105 millió tonna szén-dioxid-egyenértékű különleges biztonsági tartalékot, fenntartva ugyanakkor e rendelet környezeti integritását, valamint az e rendelet szerinti minimális vállalásokon túlmutató tagállami fellépés ösztönzőit. A biztonsági tartalékot azon tagállamok vehetik igénybe, amelyek egy főre jutó GDP-je 2013-ban az uniós átlag alatt volt, üvegházhatásúgáz-kibocsátásuk a 2013–2020-as időszakra vonatkozó éves kibocsátási jogosultságuk alatt marad, és az e rendeletben előírt rugalmassági mechanizmusok igénybevétele ellenére sem tudják megvalósítani a 2030-ra vonatkozó üvegházhatásúgáz-kibocsátási céljukat. Egy ilyen méretű biztonsági tartalék további politikák bevezetése

⁽¹⁾ Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2018/841 rendelete a földhasználat, a földhasználat-változtatáshoz és az erdőgazdálkodáshoz kapcsolódó üvegházhatásúgáz-kibocsátásnak és -elnyelésnek a 2030-ig tartó időszakra vonatkozó éghajlat- és energiapolitikai keretbe történő beillesztéséről, valamint az 525/2013/EU rendelet és az 529/2013/EU határozat módosításáról (lásd e Hivatalos Lap 1. oldalát).

nélkül lefedné az arra jogosult tagállamok 2021 és 2030 közötti tervezett kollektív hiányának nagy részét, ugyanakkor változatlanul ösztönözné további intézkedések meghozatalát. A biztonsági tartaléknak 2032-ban kell – bizonyos feltételek mellett – e tagállamok rendelkezésére állnia, feltéve, hogy használata nem akadályozza meg az Unió azon céljának teljesítését, hogy az e rendelet hatálya alá tartozó ágazatokban 2030-ra 30 %-kal csökkenjen az üvegházhatású gázok kibocsátása.

- (27) Az (EU) 2018/841 rendelet keretében megvalósult fejlemények tükrözése és az e rendelet szerinti ügyletek megfelelő elszámolása érdekében a Bizottságot fel kell hatalmazni arra, hogy az Európai Unió működéséről szóló szerződés 290. cikkének megfelelően jogi aktusokat fogadjon el a „gazdálkodás alatt álló erdőterület” és „gazdálkodás alatt álló vizes élőhely” területelszámolási kategóriák LULUCF rugalmassági mechanizmus keretében való alkalmazásának lehetővé tétele és az e rendeletről fakadó ügyleteknek – ezen belül a rugalmassági mechanizmusok igénybevitelével, a megfelelés ellenőrzésével és a biztonsági tartalék megfelelő működésével kapcsolatos ügyleteknek – az 525/2013/EU rendelet 10. cikke alapján létrehozott kibocsátási egység-forgalmi jegyzék (a továbbiakban: az uniós kibocsátási egység-forgalmi jegyzék) segítségével történő elszámolása tekintetében. Az e rendelet szerinti elszámolásokkal kapcsolatos információkat hozzáférhetővé kell tenni a nyilvánosság számára. Az ügyletek elszámolásához szükséges rendelkezéseket egyetlen olyan jogi aktusba indokolt foglalni, amely az 525/2013/EU rendelet, az (EU) 2018/841 rendelet, az e rendelet és a 2003/87/EK irányelv szerinti, elszámolási tárgyú rendelkezéseket egyaránt tartalmazni fogja. Különösen fontos, hogy a Bizottság az előkészítő munkája során megfelelő konzultációkat folytasson, többek között szakértői szinten is, és hogy e konzultációkra a jogalkotás minőségének javításáról szóló, 2016. április 13-i intézményközi megállapodásnak⁽¹⁾ megfelelően kerüljön sor. A felhatalmazáson alapuló jogi aktusok előkészítésében való egyenlő részvétel biztosítása érdekében az Európai Parlament és a Tanács a tagállamok szakértőivel egyidejűleg kap kézhez minden dokumentumot, és szakértőik rendszeresen részt vehetnek a Bizottság felhatalmazáson alapuló jogi aktusok előkészítésével foglalkozó szakértői csoportjainak ülésein.
- (28) E rendeletet 2024-ben, majd azt követően ötévente felül kell vizsgálni, és ennek keretében átfogóan értékelni kell annak végrehajtását, különösen, ami az idevágó uniós szakpolitikák és intézkedések szigorításának szükségességét illeti. A felülvizsgálat során figyelembe kell venni többek között az egyes tagállamok helyzetének változásait, valamint a 2018. évi, az UNFCCC keretei közötti támogató párbeszéd (a továbbiakban: a talanoi párbeszéd) és a Párizsi Megállapodás alapján végzett globális értékelés eredményeit is. Az e rendeletben megállapított kötelezettségek megfelelésségének biztosítása céljából a felülvizsgálat részeként azt is meg kell vizsgálni, hogy az éves kibocsátási jogosultságok kínálata egyensúlyban van-e az éves kibocsátási jogosultságok iránti kereslettel. Emellett az 525/2013/EU rendelet szerinti rendszeres jelentéstétel részeként a Bizottságnak a talanoi párbeszéd kimenetelét is értékelnie kell 2019. október 31-ig. A 2030 utáni időszakra vonatkozó felülvizsgálatnak összhangban kell állnia a Párizsi Megállapodásban rögzített hosszú távú célkitűzésekkel és a Párizsi Megállapodás keretében tett vállalásokkal, és ennek érdekében a vállalások szintjének fokozatos növelését kell előírnia.
- (29) Annak érdekében, hogy hatékonyan, átláthatóan és költséghatékonyan lehessen bejelenteni és ellenőrizni az üvegházhatásúgáz-kibocsátásokat, valamint a tagállamok éves kibocsátási jogosultságai teljesítésének értékeléséhez szükséges egyéb információkat, az e rendelettel kapcsolatos éves bejelentési és értékelési követelményeket be kell építeni az 525/2013/EU rendelet érintett cikkeibe. Az említett rendeletnek biztosítania kell azt is, hogy a tagállamok által az üvegházhatásúgáz-kibocsátás-csökkentés terén elért eredmények értékelése továbbra is évenként, az uniós szakpolitikákban és intézkedésekben elért eredmények, valamint a tagállamoktól származó információk figyelembevételével történjen. Az értékelés keretében minden második évben azt is indokolt megvizsgálni, hogy az Unió milyen mértékben jutott közelebb csökkentési célkitűzései, a tagállamok pedig kötelezettségeik teljesítéséhez. A levonásokat azonban csak ötéves időszakokra lebontva indokolt figyelembe venni annak érdekében, hogy az (EU) 2018/841 rendeletnek megfelelően az erdőszített területekhez, a kiirtott erdőterületekhez, a gazdálkodás alatt álló szántóterületekhez és a gazdálkodás alatt álló gyepterületekhez kapcsolódó potenciális hozzájárulások is beszámíthatók legyenek. Ez nem érinti a Bizottság azon feladatát, hogy biztosítsa az e rendeletről fakadó tagállami kötelezettségek teljesítését, mint ahogy a Bizottságnak azt a jogkörét sem, hogy ebből a célból kötelezettségszegési eljárásokat indítson.
- (30) Az 525/2013/EU rendeletet ennek megfelelően módosítani kell.
- (31) Mivel e rendelet céljait – különösen a tagállamoknak a 2021-től 2030-ig tartó időszakra vonatkozó minimális vállalásaival összefüggő azon kötelezettségek megállapítását, amelyek az Unió üvegházhatásúgáz-kibocsátás-csökkentési céljának és a Párizsi Megállapodás célkitűzései eléréséhez való hozzájárulásra irányuló céljának teljesítéséhez szükségesek – a tagállamok nem tudják kielégítően megvalósítani, az Unió szintjén azonban a rendelet terjedelme és hatása miatt e célok jobban megvalósíthatók, az Unió intézkedéseket hozhat az Európai Unióról szóló szerződés 5. cikkében foglalt szubszidiaritási elvnek megfelelően. Az említett cikkben foglalt arányossági elvnek megfelelően ez a rendelet nem lépi túl az e célok eléréséhez szükséges mértéket,

⁽¹⁾ HLL 123., 2016.5.12., 1. o.

(32) Ez a rendelet nem érinti a benne foglaltaknál szigorúbb tagállami célkitűzéseket,

ELFOGADTA EZT A RENDELETET:

1. cikk

Tárgy

Ez a rendelet egyrészt megállapítja a tagállamok azon minimális vállalásaival összefüggő kötelezettségeket, amelyek az Uniónak a 2021-től 2030-ig tartó időszakokra vonatkozó azon célkitűzésének teljesítéséhez szükségesek, hogy az e rendelet 2. cikkének hatálya alá tartozó ágazatokban 2030-ban a 2005-ös szinthez képest 30 %-kal csökkentse az üvegházhatásúgáz-kibocsátást, másrészt hozzájárul a Párizsi Megállapodás céljainak teljesítéséhez. Ez a rendelet emellett szabályokat állapít meg az éves kibocsátási jogosultságok meghatározására és a tagállamok által a minimális vállalásaik teljesítésében tett előrelépés értékelésére vonatkozóan.

2. cikk

Hatály

(1) Ez a rendelet az Éghajlatváltozási Kormányközi Testület (IPPC) szerinti „energia”, „ipari eljárások és termékfelhasználás”, „mezőgazdaság” és „hulladék” forráskategóriákban keletkező üvegházhatásúgáz-kibocsátásokra alkalmazandó, ahogyan azokat az 525/2013/EU rendelet meghatározza, de nem alkalmazandó a 2003/87/EK irányelv I. mellékletében felsorolt tevékenységekből származó üvegházhatásúgáz-kibocsátásokra.

(2) E rendelet – 7. cikkének és 9. cikke (2) bekezdésének sérelme nélkül – nem alkalmazandó az (EU) 2018/841 rendelet hatálya alá tartozó üvegházhatásúgáz-kibocsátásokra és -elnyelésekre.

(3) E rendelet alkalmazásában az IPPC szerinti „1.A.3.A polgári repülés” forráskategóriából származó szén-dioxid-kibocsátást nullának kell tekinteni.

3. cikk

Fogalommeghatározások

E rendelet alkalmazásában a következő fogalommeghatározások alkalmazandók:

1. „üvegházhatásúgáz-kibocsátás”: a szén-dioxid (CO₂), a metán (CH₄), a dinitrogén-oxid (N₂O), a fluorozott szénhidrogének (HFC-k), a perfluor-karbonok (PFC-k), a nitrogén-trifluorid (NF₃) és a kén-hexafluorid (SF₆) tonna szén-dioxid-egyenértékben kifejezett, az 525/2013/EU rendelet alapján meghatározott, e rendelet hatálya alá tartozó kibocsátása;
2. „éves kibocsátási jogosultság”: a 4. cikk (3) bekezdése és a 10. cikk alapján a 2021-től 2030-ig tartó időszak minden egyes évére vonatkozóan meghatározott megengedett legnagyobb üvegházhatásúgáz-kibocsátás;
3. „EU ETS kibocsátási egység”: a 2003/87/EK irányelv 3. cikkének a) pontjában meghatározott „egység”.

4. cikk

A 2021-től 2030-ig tartó időszak éves kibocsátásszintjei

(1) 2030-ban az üvegházhatásúgáz-kibocsátását minden tagállam az e cikk (3) bekezdése alapján meghatározott 2005. évi üvegházhatásúgáz-kibocsátásának legalább az e rendelet I. mellékletében az adott tagállam vonatkozásában megadott százalékkal módosított értékére korlátozza.

(2) Az e rendelet 5., 6. és 7. cikkében meghatározott rugalmassági mechanizmusokra és az e rendelet 10. cikkének (2) bekezdése szerinti kiigazításra tekintettel, valamint a 406/2009/EK határozat 7. cikkének alkalmazása miatti levonások figyelembevételével minden tagállam biztosítja, hogy üvegházhatásúgáz-kibocsátása a 2021-től 2029-ig tartó időszak minden egyes évében legfeljebb az azon lineáris pálya alapján meghatározott határértéknek feleljen meg, amelynek kezdőpontját az e cikk (3) bekezdése alapján meghatározott 2016., 2017. és 2018. évi üvegházhatásúgáz-kibocsátásainak átlaga jelenti, végpontját pedig az e rendelet I. mellékletében az adott tagállam vonatkozásában 2030-ra megadott határérték képezi. A tagállamok lineáris pályáinak vagy a 2019-től 2020-ig terjedő időszak öttizenkettő részénél vagy 2020-ban, a kettő közül az adott tagállam számára kevesebb kibocsátási egységet eredményező időpontban kell indulniuk.

(3) A Bizottság végrehajtási jogi aktusokat fogad el, amelyekben megállapítja az e cikk (1) és (2) bekezdésében a 2021-től 2030-ig tartó időszak minden egyes évére vonatkozóan meghatározott éves kibocsátási jogosultságokat, tonna szén-dioxid-egyenértékben kifejezve. Ezen végrehajtási jogi aktusok céljára a Bizottság elvégzi a 2005. évre és a 2016-tól 2018-ig tartó időszakokra vonatkozóan a tagállamok által az 525/2013/EU rendelet 7. cikke alapján bejelentett legfrissebb nemzeti jegyzékek átfogó felülvizsgálatát.

Ezen végrehajtási jogi aktusokban a Bizottság feltünteti az egyes tagállamok azon 2005. évi üvegházhatásúgáz-kibocsátási értékeit is, amelyeket az (1) és a (2) bekezdésben említett éves kibocsátási jogosultságok meghatározásához felhasznált.

(4) A Bizottság az említett végrehajtási jogi aktusokban a tagállamok által a 6. cikk (3) bekezdése alapján bejelentett százalékok alapján megállapítja továbbá a 2021-től 2030-ig tartó időszakban az egyes tagállamok 9. cikk szerinti megfelelése céljából figyelembe vehető összmenyiségeket. Ha az összes tagállam összmenyiségeinek összege nagyobb 100 milliónál, az egyes tagállamok összmenyiségeit arányos módon csökkenteni kell úgy, hogy az együttes összmenyiség ennél az értéknél ne legyen nagyobb.

(5) Ezeket a végrehajtási jogi aktusokat a 14. cikkben említett vizsgálóbizottsági eljárás keretében kell elfogadni.

5. cikk

Rugalmassági mechanizmusok előzetes felhasználás, átvitel és átadás útján

(1) A 2021-től 2025-ig tartó időszak éveiben a tagállamok a következő évi éves kibocsátási jogosultságaik legfeljebb 10 %-ának megfelelő mennyiséget előzetesen felhasználhatnak.

(2) A 2026-tól 2029-ig tartó időszak éveiben a tagállamok a következő évi éves kibocsátási jogosultságaik legfeljebb 5 %-ának megfelelő mennyiséget előzetesen felhasználhatnak.

(3) Az a tagállam, amelynek egy adott évi üvegházhatásúgáz-kibocsátása – az e cikk és a 6. cikk szerinti rugalmassági mechanizmusok igénybevételeinek figyelembevételével – kisebb az adott évi éves kibocsátási jogosultságánál:

a) a 2021. év tekintetében az éves kibocsátási jogosultságának e fennmaradó részét átviheti a 2030-ig tartó időszak későbbi éveire; és

b) a 2022-től 2029-ig tartó időszak éveinek tekintetében az éves kibocsátási jogosultságának e fennmaradó részét az adott évvel bezárólag rendelkezésre álló éves kibocsátási jogosultságai legfeljebb 30 %-ának megfelelő mértékig átviheti a 2030-ig tartó időszak későbbi éveire.

(4) A 2021-től 2025-ig tartó időszak éveinek tekintetében a tagállamok átadhatnak más tagállamok részére az adott évi éves kibocsátási jogosultságaik legfeljebb 5 %-ának, a 2026-tól 2030-ig tartó időszak éveinek tekintetében pedig az adott évi éves kibocsátási jogosultságaik legfeljebb 10 %-ának megfelelő mennyiséget. Az átvevő tagállam ezt a mennyiséget a 9. cikk szerinti megfelelés céljából akár az adott évre, akár a 2030-ig tartó időszak későbbi éveire felhasználhatja.

(5) Az a tagállam, amelynek egy adott évi felülvizsgált üvegházhatásúgáz-kibocsátása – az e cikk (1)–(4) bekezdése és a 6. cikk szerinti rugalmassági mechanizmusok igénybevételeinek figyelembevételével – kisebb az adott évi éves kibocsátási jogosultságánál, éves kibocsátási jogosultságának e fennmaradó részét átadhatja más tagállamoknak. Az átvevő tagállam ezt a mennyiséget a 9. cikk szerinti megfelelés céljából akár az adott évre, akár a 2030-ig tartó időszak későbbi éveire felhasználhatja.

(6) A tagállamok az éves kibocsátási jogosultságok (4) és (5) bekezdés szerinti átadásából eredő bevételeket az éghajlatváltozás kezelésére használhatják fel az Unióban vagy harmadik országokban. A tagállamok tájékoztatják a Bizottságot az e bekezdés alapján tett intézkedésekről.

(7) Az éves kibocsátási jogosultságok (4) és (5) bekezdés szerinti átadásai az éghajlatváltozás mérséklését célzó, az átadó tagállamban végrehajtott és a fogadó tagállam által ellentételezett projektek vagy programok keretében is megvalósulhatnak, feltéve, hogy nem kerül sor kétszeres elszámolásra és biztosított a nyomonkövethetőség.

(8) A tagállamok az e rendelet 9. cikke szerinti megfelelés céljából mennyiségi korlátozás nélkül felhasználhatják a 2003/87/EK irányelv 24a. cikkének (1) bekezdése alapján kiadott, projektekből származó kereteket, feltéve, hogy nem kerül sor kétszeres elszámolásra.

6. cikk

Az EU ETS kibocsátási egységek mennyiségének csökkentésével egyes tagállamok által igénybe vehető rugalmasság

(1) Az e rendelet II. mellékletében felsorolt tagállamok az EU ETS kibocsátási egységek közül az e rendelet szerinti megfelelés céljából együttesen figyelembe véve legfeljebb 100 milliót törölhetnek. A törléseket a 2003/87/EK irányelv 10. cikkének megfelelően az érintett tagállam árverésre bocsátandó mennyiségeiből kell végrehajtani.

(2) Az e cikk (1) bekezdése alapján figyelembe vett EU ETS kibocsátási egységeket forgalomban lévő EU ETS kibocsátási egységeknek kell tekinteni az (EU) 2015/1814 határozat 1. cikke (4) bekezdésének alkalmazásában.

A Bizottság az említett határozat 3. cikke szerinti első felülvizsgálat keretében mérlegeli, hogy fenntartja-e az e bekezdés első albekezdésében meghatározott elszámolást.

(3) A II. mellékletben felsorolt tagállamok 2019. december 31-ig bejelentik a Bizottságnak, ha a 9. cikk szerinti megfelelésük céljából szándékukban áll élni az e cikk (1) bekezdésében említett EU ETS kibocsátási egységekre vonatkozóan a II. mellékletben a 2021-től 2030-ig tartó időszak minden éve tekintetében az érintett tagállamok számára egyenként meghatározott százalék erejéig igénybe vehető korlátozott törlési jogokkal.

A II. mellékletben felsorolt tagállamok – 2024-ben egy alkalommal és 2027-ben egy alkalommal – lefelé módosíthatják a bejelentett százalékos arányt. Ezen esetben az érintett tagállam 2024. december 31-ig, illetve 2027. december 31-ig értesíti erről a Bizottságot.

(4) Valamely tagállam kérésére a 2003/87/EK irányelv 20. cikk (1) bekezdése alapján kijelölt központi tisztviselőnek (a továbbiakban: a központi tisztviselő) legfeljebb az e rendelet 4. cikke (4) bekezdése szerint meghatározott összmennyiségnek megfelelő összeget figyelembe kell vennie az adott tagállam e rendelet 9. cikke szerinti megfelelése céljából. Az EU ETS kibocsátási egységek e rendelet 4. cikkének (4) bekezdése alapján meghatározott összmennyiségének egytizedét – a 2003/87/EK irányelv 12. cikkének (4) bekezdése alapján – a 2021-től 2030-ig tartó időszak minden egyes éve vonatkozásában törölni kell az adott tagállam tekintetében.

(5) Amennyiben valamely tagállam e cikk (3) bekezdésének megfelelően értesítette a Bizottságot arról, hogy lefelé kívánja módosítani a bejelentett százalékos arányt, a tagállam vonatkozásában ennek megfelelően kisebb mennyiségű EU ETS kibocsátási egységet kell törölni a 2026-tól 2030-ig tartó időszak, illetve a 2028-tól 2030-ig tartó időszak minden egyes éve tekintetében.

7. cikk

Legfeljebb 280 millió, a LULUCF-ből származó nettó elnyelés további felhasználása

(1) Annyiban, amennyiben egy tagállam üvegházhatásúgáz-kibocsátása egy adott évben meghaladja az éves kibocsátási jogosultságait, az e rendelet 5. cikkének (3) bekezdése alapján átvitt éves kibocsátási jogosultságokat is beleértve, az (EU) 2018/841 rendelet 2. cikke (1) bekezdésének a) és b) pontjában említett „kiirtott erdőterület”, „erdősített terület”, „gazdálkodás alatt álló szántóterület” és „gazdálkodás alatt álló gyepterület”, illetve – az e cikk (2) bekezdése alapján elfogadott, felhatalmazáson alapuló jogi aktusokra figyelemmel – „gazdálkodás alatt álló erdőterület” és „gazdálkodás alatt álló vizes élőhely” területelszámolási kategóriák együtteséhez tartozó nettó összelnyelések és nettó összkibocsátások adott évi összegének erejéig terjedő mennyiség figyelembe vehető a tagállamnak az e rendelet 9. cikke szerinti adott évi megfelelése céljából, ha:

- a) a 2021-től 2030-ig tartó időszak összes éve vonatkozásában az adott tagállam tekintetében figyelembe vett mennyiségek összege nem nagyobb a tagállam vonatkozásában az e rendelet III. mellékletében meghatározott nettó összelnyelések maximális mennyiségénél;
- b) a mennyiség az (EU) 2018/841 rendelet 4. cikke alapján a tagállam által teljesítendő követelményekhez képest többletet képez;
- c) a tagállam az (EU) 2018/841 rendelet alapján nem vett át több nettó elnyelést más tagállamoktól, mint amennyit átadott;
- d) a tagállam megfelelt az (EU) 2018/841 rendeletnek; valamint
- e) a tagállam az 525/2013/EU rendelet 7. cikke (1) bekezdése második albekezdésének megfelelően benyújtotta az e bekezdés alapján rendelkezésre álló rugalmassági mechanizmus tervezett felhasználásának leírását.

(2) A Bizottság e rendelet 13. cikkének megfelelően felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogad el e rendelet III. melléklete címének a területelszámolási kategóriák tekintetében történő módosítása céljából, annak érdekében, hogy az:

- a) tükrözze a „gazdálkodás alatt álló erdőterület” területelszámolási kategória hozzájárulását, tiszteletben tartva az egyes tagállamok tekintetében az e rendelet III. mellékletében említett nettó összelnyelések maximális mennyiségét, amikor az (EU) 2018/841 rendelet 8. cikkének (8) vagy (9) bekezdése alapján az erdőkre vonatkozó referenciaszinteket megállapító, felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadására kerül sor; valamint
- b) tükrözze a „gazdálkodás alatt álló vizes élőhely” területelszámolási kategória hozzájárulását, tiszteletben tartva az egyes tagállamok tekintetében az e rendelet III. mellékletében említett nettó összelnyelések maximális mennyiségét, amikor az (EU) 2018/841 rendelet alapján minden tagállam köteles elszámolni ezt a kategóriát.

8. cikk

Korrektív intézkedések

(1) Amennyiben az 525/2013/EU rendelet 21. cikke szerinti éves értékelése során és figyelembe véve az e rendelet 5., 6. és 7. cikkében említett rugalmassági mechanizmusok igénybevételére vonatkozó szándékot a Bizottság úgy találja, hogy valamely tagállam nem tesz kellő előrelépést az e rendelet 4. cikke szerinti kötelezettségei teljesítésében, az adott tagállamnak három hónapon belül korrektív intézkedési tervet kell benyújtania a Bizottságnak, amely tartalmazza:

- a) azokat a kiegészítő intézkedéseket, amelyeket – a belföldi szakpolitikai eszköztár és intézkedések révén, valamint az uniós fellépés végrehajtásával – végre kíván hajtani annak érdekében, hogy teljesítse az e rendelet 4. cikke alapján fennálló kötelezettségeit;
- b) az intézkedések végrehajtásának szigorú menetrendjét, amelynek lehetővé kell tennie a végrehajtásban tett éves előrelépés értékelését.

(2) Az Európai Környezetvédelmi Ügynökség – éves munkaprogramjával összhangban – segíti a Bizottságot minden ilyen korrektív intézkedési terv értékelésében.

(3) A Bizottság – a tervek kézhezvételétől számított négy hónapon belül – véleményt adhat ki az (1) bekezdésnek megfelelően benyújtott korrektív intézkedési tervek megalapozottságáról. Az érintett tagállam a legnagyobb mértékben figyelembe veszi a Bizottság véleményét, és annak megfelelően módosíthatja korrektív intézkedési tervét.

9. cikk

A megfelelés ellenőrzése

(1) 2027-ben és 2032-ben, ha egy tagállam felülvizsgálta üvegházhatásúgáz-kibocsátása az időszak bármely évében – e cikk (2) bekezdését, valamint az 5., 6. és 7. cikk szerinti alkalmazott rugalmassági mechanizmusokat figyelembe véve – meghaladja az éves kibocsátási jogosultságát, a következő intézkedések alkalmazandók:

- a) a 12. cikk alapján elfogadott intézkedésekkel összhangban a tagállam következő évi üvegházhatásúgáz-kibocsátásának értékét meg kell növelni az üvegházhatásúgáz-kibocsátásban többletként jelentkező, tonna szén-dioxid-egyenértékben kifejezett mennyiség 1,08-szorosával; valamint
- b) mindaddig, amíg nem felel meg a 4. cikknek, a tagállam ideiglenesen nem adhatja át éves kibocsátási jogosultságának egyetlen részét sem másik tagállamnak.

A központi tisztviselőnek fel kell tüntetnie az első albekezdés b) pontjában említett tilalmat az uniós kibocsátási egységforgalmi jegyzékben.

(2) Ha egy tagállam üvegházhatásúgáz-kibocsátása az (EU) 2018/841 rendelet 4. cikkében említett, a 2021-től 2025-ig, vagy a 2026-tól 2030-ig tartó időszakban nagyobb volt, mint az említett rendelet 12. cikkének megfelelően meghatározott elnyelése, a központi tisztviselőnek az érintett évek esetében az adott tagállam éves kibocsátási jogosultságát az ily módon többletként jelentkező üvegházhatásúgáz-kibocsátás tonna szén-dioxid-egyenértékben kifejezett mennyiségével csökkentenie kell.

10. cikk

Kiigazítások

(1) A Bizottság e rendelet 4. cikke alapján kiigazítja minden egyes tagállam éves kibocsátási jogosultságait annak érdekében, hogy tükrözze:

- a) a 2003/87/EK irányelv 11. cikke alapján kiadott EU ETS kibocsátási egységek számában az említett irányelv hatálya alá tartozó források körében bekövetkező változások által eredményezett kiigazításokat; összhangban az említett irányelv alapján elfogadott, a 2008-tól 2012-ig tartó időszakra vonatkozó nemzeti kiosztási tervek végleges jóváhagyásáról szóló bizottsági határozatokkal;
- b) a 2003/87/EK irányelv 24. és 24a. cikke alapján kiadott EU ETS kibocsátási egységek, illetve keretek számában a tagállamban megvalósított üvegházhatásúgáz-kibocsátás-csökkentésekre tekintettel végrehajtott kiigazításokat; és
- c) a 2003/87/EK irányelv 27. cikke alapján az EU ETS-ből kivett létesítmények üvegházhatásúgáz-kibocsátásának megfelelő, az EU ETS kibocsátási egységek számában végrehajtott kiigazításokat arra az időszakra, amelyre a kivétel vonatkozik.

(2) A IV. mellékletben említett tagállamok 2021. évi éves kibocsátási jogosultságát meg kell növelni az ugyanazon mellékletben meghatározott mennyiséggel.

(3) A fentiek alapján kiigazított számadatokat a Bizottság közzéteszi.

11. cikk

Biztonsági tartalék

(1) Az 1. cikkben említett uniós célkitűzés teljesítésének függvényében legfeljebb 105 millió tonna szén-dioxid-egyenértéknyi mértékű biztonsági tartalékot kell létrehozni az uniós kibocsátási egység-forgalmi jegyzékben. A biztonsági tartalék az 5., a 6. és a 7. cikkben meghatározott rugalmassági mechanizmusokon túlmenően vehető igénybe.

(2) Valamely tagállam abban az esetben veheti igénybe a biztonsági tartalékot, ha az alábbi feltételek mindegyike teljesül:

- a) az adott tagállam 2013-as piaci áron számított egy főre jutó GDP-je – az EUROSTAT 2016 áprilisában közzétett statisztikája szerint – az uniós átlag alatt volt;
- b) az adott tagállamnak a 2013-tól 2020-ig tartó időszak éveire vonatkozó halmozott üvegházhatásúgáz-kibocsátásai az e rendelet hatálya alá tartozó ágazatokban nem érik el a 2013-tól 2020-ig tartó időszak éveire vonatkozó halmozott éves kibocsátási jogosultságainak mértékét; valamint
- c) az adott tagállam üvegházhatásúgáz-kibocsátásai meghaladják a 2026-tól 2030-ig tartó időszakban az éves kibocsátási jogosultságait, annak ellenére is, hogy:
 - i. a tagállam kimerítette az 5. cikk (2) és (3) bekezdése szerinti rugalmassági mechanizmusokat,
 - ii. a lehető legnagyobb mértékben felhasználta a 7. cikk szerinti nettó összelnyelés lehetőségét, még akkor is, ha ez a mennyiség nem éri el a III. mellékletben megállapított szintet, és
 - iii. nem hajtott végre nettó egységátadást más tagállamok részére az 5. cikk szerint.

(3) Az e cikk (2) bekezdésében meghatározott feltételeknek megfelelő tagállam legfeljebb a teljesítési hiánya mértékének erejéig terjedő további mennyiséget vehet igénybe a biztonsági tartalékból a 9. cikk szerinti megfeleléshez. Ez a mennyiség nem haladhatja meg a tagállamnak a 2013-tól 2020-ig tartó időszakban elért összes túlteljesítésének 20 %-át.

Amennyiben az e cikk (2) bekezdésében meghatározott feltételeket teljesítő összes tagállam részére ily módon juttatandó összes mennyiség meghaladja az e cikk (1) bekezdésében említett határértéket, az említett tagállamok számára juttatandó egyes mennyiségeket arányosan csökkenteni kell.

(4) A (3) bekezdés első albekezdése szerinti elosztást követően a biztonsági tartalékban maradó mennyiséget az említett albekezdésben megnevezett tagállamok között az egyes tagállamok fennmaradó teljesítési hiányának nagysága szerint arányosan kell elosztani, még hozzá úgy, hogy az egyes tagállamok által így kapott mennyiség ne haladja meg a fennmaradó teljesítési hiányukat. Lehetséges, hogy ez a mennyiség az egyes érintett tagállamok tekintetében az említett albekezdésben említett százalékarányon kívüli mennyiség.

(5) Az 525/2013/EU rendelet 19. cikkében említett, 2020-ra vonatkozó felülvizsgálat lezárta után a Bizottság az e cikk (2) bekezdésének a) és b) pontjában említett feltételeket teljesítő összes tagállam tekintetében közzéteszi az e cikk (3) bekezdésének első albekezdésében említett, a 2013-tól 2020-ig tartó időszakban elért általános túlteljesítés 20 %-ának megfelelő mennyiségeket.

12. cikk

A kibocsátási egység-forgalmi jegyzék

(1) A Bizottság a 13. cikknek megfelelően felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogad el e rendelet annak érdekében történő kiegészítésére, hogy az uniós kibocsátási egység-forgalmi jegyzék segítségével biztosítani lehessen az e rendeletből fakadó ügyletek pontos elszámolását az alábbiak tekintetében:

- a) éves kibocsátási jogosultságok;
- b) az 5., a 6. és a 7. cikk szerinti rugalmassági mechanizmusok;
- c) a 9. cikk szerinti megfelelési ellenőrzés;
- d) a 10. cikk szerinti kiigazítások; valamint
- e) a 11. cikk szerinti biztonsági tartalék.

(2) A központi tisztviselőnek automatikus ellenőrzést kell végrehajtania az uniós kibocsátásiegység-forgalmi jegyzékben az e rendeletből fakadó összes ügyleten, és a szabálytalanságok megelőzése érdekében a szükséges esetekben le kell tiltania az érintett ügyleteket.

(3) Az (1) bekezdés a)–e) pontjában és a (2) bekezdésben említett információkat a nyilvánosság számára hozzáférhetővé kell tenni.

13. cikk

A felhatalmazás gyakorlása

(1) A felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadására vonatkozóan a Bizottság részére adott felhatalmazás feltételeit ez a cikk határozza meg.

(2) A Bizottságnak a 7. cikk (2) bekezdésében és a 12. cikk (1) bekezdésében említett, felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadására vonatkozó felhatalmazása ötéves időtartamra szól 2018. július 9-től kezdődő hatállyal. A Bizottság legkésőbb kilenc hónappal az ötéves időtartam letelte előtt jelentést készít a felhatalmazásról. A felhatalmazás hallgatólagosan meghosszabbodik a korábbival megegyező időtartamra, amennyiben az Európai Parlament vagy a Tanács nem ellenzi a meghosszabbítást legkésőbb három hónappal minden egyes időtartam letelte előtt.

(3) Az Európai Parlament vagy a Tanács bármikor visszavonhatja a 7. cikk (2) bekezdésében és a 12. cikk (1) bekezdésében említett felhatalmazást. A visszavonásról szóló határozat megszünteti az abban meghatározott felhatalmazást. A határozat az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő napon, vagy a benne megjelölt későbbi időpontban lép hatályba. A határozat nem érinti a már hatályban lévő, felhatalmazáson alapuló jogi aktusok érvényességét.

(4) A felhatalmazáson alapuló jogi aktus elfogadása előtt a Bizottság a jogalkotás minőségének javításáról szóló, 2016. április 13-i intézményközi megállapodásban foglalt elveknek megfelelően konzultál az egyes tagállamok által kijelölt szakértőkkel.

(5) A Bizottság a felhatalmazáson alapuló jogi aktus elfogadását követően haladéktalanul és egyidejűleg értesíti arról az Európai Parlamentet és a Tanácsot.

(6) A 7. cikk (2) bekezdése és a 12. cikk (1) bekezdése értelmében elfogadott, felhatalmazáson alapuló jogi aktus csak akkor lép hatályba, ha az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak a jogi aktusról való értesítését követő két hónapon belül sem az Európai Parlament, sem a Tanács nem emelt ellene kifogást, illetve ha az említett időtartam lejártát megelőzően mind az Európai Parlament, mind a Tanács arról tájékoztatta a Bizottságot, hogy nem fog kifogást emelni. Az Európai Parlament vagy a Tanács kezdeményezésére ez az időtartam két hónappal meghosszabbodik.

14. cikk

A bizottsági eljárás

(1) A Bizottságot az 525/2013/EU rendelettel létrehozott Éghajlatváltozási Bizottság segíti. Ez a bizottság a 182/2011/EU rendelet értelmében vett bizottságnak minősül.

(2) Az e bekezdésre való hivatkozáskor a 182/2011/EU rendelet 5. cikkét kell alkalmazni.

15. cikk

Felülvizsgálat

(1) E rendeletet rendszeresen felül kell vizsgálni, figyelembe véve többek között a tagállami körülmények alakulását; azt, hogy a gazdasági ágazatok mindegyike miként járul hozzá az üvegházhatásúgáz-kibocsátás csökkentéséhez; a nemzetközi fejleményeket; valamint a Párizsi Megállapodás hosszú távú célkitűzéseinek megvalósítását szolgáló erőfeszítéseket.

(2) A Bizottság a Párizsi Megállapodás 14. cikke szerinti minden egyes globális értékelést követően hat hónapon belül jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak e rendelet végrehajtásáról – beleértve az éves kibocsátási jogosultságok kínálata és az éves kibocsátási jogosultságok iránti kereslet közötti egyensúly kérdését is – és arról, hogy e rendelet mennyiben járult hozzá az Unió átfogó 2030-as üvegházhatásúgáz-kibocsátás-csökkentési céljának és a Párizsi Megállapodás céljainak a teljesítéséhez, különös tekintettel arra, hogy szükség van-e további uniós szakpolitikákra és intézkedésekre – többek között egy, a 2030 utáni időszakra vonatkozó keretre – az Unió és a tagállamok üvegházhatásúgáz-kibocsátásának szükséges mértékű csökkentéséhez, továbbá adott esetben javaslatokat terjeszthet elő.

A hosszú távú uniós stratégia kialakításához való hozzájárulás érdekében e jelentésekben figyelembe kell venni az 525/2013/EU rendelet 4. cikke alapján kidolgozott stratégiákat.

16. cikk

Az 525/2013/EU rendelet módosításai

Az 525/2013/EU rendelet a következőképpen módosul:

1. A 7. cikk (1) bekezdése a következőképpen módosul:

a) a bekezdés a következő ponttal egészül ki:

„aa) 2023-tól kezdődően az (EU) 2018/842 európai parlamenti és tanácsi rendelet (*) 2. cikkében említett emberi eredetű üvegházhatásúgáz-kibocsátásukat az X–2-edik évre vonatkozóan, az UNFCCC jelentéstételi követelményeinek megfelelően;

(*) Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2018/842 rendelete (2018. május 30.) a Párizsi Megállapodásban vállalt kötelezettségek teljesítése érdekében a tagállamok által 2021-től 2030-ig kötelezően teljesítendő, az éghajlatpolitikai fellépéshez hozzájáruló éves üvegházhatásúgáz-kibocsátás-csökkentések meghatározásáról, valamint az 525/2013/EU rendelet módosításáról (HL L 156., 2018.6.19., 26. o.);

b) a második albekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„A tagállamok a jelentéseikben minden évben tájékoztatják a Bizottságot egyrészt arról, hogy szándékukban áll-e igénybe venni az (EU) 2018/842 rendelet 5. cikkének (4) és (5) bekezdésében és 7. cikkében meghatározott rugalmassági mechanizmusokat, másrészt a bevételeknek az említett rendelet 5. cikke (6) bekezdése szerinti felhasználásáról. A tagállamoktól származó ezen információk kézhezvételét követő három hónapon belül a Bizottság az e rendelet 26. cikkében említett bizottság rendelkezésére bocsátja az információkat.”

2. A 13. cikk (1) bekezdésének c) pontja a következő alponttal egészül ki:

„ix. 2023-tól kezdődően tájékoztatás az (EU) 2018/842 rendeletből fakadó kötelezettségeik teljesítése érdekében végrehajtott nemzeti szakpolitikákról és intézkedésekről, valamint tájékoztatás azokról a tervezett további nemzeti szakpolitikákról és intézkedésekről, amelyek célja az üvegházhatásúgáz-kibocsátásnak az említett rendelet szerinti vállalásaiknál nagyobb mértékű csökkentése;”

3. A 14. cikk (1) bekezdése a következő ponttal egészül ki:

„f) 2023-tól kezdődően az üvegházhatású gázok összkibocsátására vonatkozó előrejelzések, valamint külön becslések az (EU) 2018/842 rendelet és a 2003/87/EK irányelv hatálya alá tartozó kibocsátási forrásokból származó várható üvegházhatásúgáz-kibocsátásra vonatkozóan.”

4. A 21. cikk (1) bekezdése a következő ponttal egészül ki:

„c) az (EU) 2018/842 rendelet 4. cikkében szereplő kötelezettségek. Az értékelésnél figyelembe kell venni az uniós szakpolitikák és intézkedések terén elért eredményeket, valamint a tagállamoktól származó információkat. Az értékelés keretében két évente azt is meg kell vizsgálni, hogy az Unió várhatóan milyen előrehaladást ér el a gazdaság teljes egészére kiterjedő üvegházhatásúgáz-kibocsátás-csökkentéssel kapcsolatos, a Párizsi Megállapodás megvalósítása érdekében tett nemzeti vállalása teljesítése terén, és hogy a tagállamok várhatóan milyen előrehaladást érnek el az említett rendeletből fakadó kötelezettségeik teljesítése terén.”

17. cikk

Hatálybalépés

Ez a rendelet az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

Ez a rendelet teljes egészében kötelező és közvetlenül alkalmazandó valamennyi tagállamban.

Kelt Strasbourgban, 2018. május 30-án.

az Európai Parlament részéről

az elnök

A. TAJANI

a Tanács részéről

az elnök

L. PAVLOVA

I. MELLÉKLET

AZ EGYES TAGÁLLAMOK 4. CIKK (1) BEKEZDÉSE SZERINTI ÜVEGHÁZHATÁSÚGÁZKIBOCSÁTÁS-CSÖKKENTÉSEI

	Az egyes tagállamok üvegházhatásúgázkibocsátás-csökkentései 2030-ban a 4. cikk (3) bekezdésével összhangban meghatározott 2005-ös szintjeikhez képest
Belgium	- 35 %
Bulgária	- 0 %
Cseh Köztársaság	- 14 %
Dánia	- 39 %
Németország	- 38 %
Észtország	- 13 %
Írország	- 30 %
Görögország	- 16 %
Spanyolország	- 26 %
Franciaország	- 37 %
Horvátország	- 7 %
Olaszország	- 33 %
Ciprus	- 24 %
Lettország	- 6 %
Litvánia	- 9 %
Luxemburg	- 40 %
Magyarország	- 7 %
Málta	- 19 %
Hollandia	- 36 %
Ausztria	- 36 %
Lengyelország	- 7 %
Portugália	- 17 %
Románia	- 2 %
Szlovénia	- 15 %
Szlovákia	- 12 %
Finnország	- 39 %
Svédország	- 40 %
Egyesült Királyság	- 37 %

II. MELLÉKLET

TAGÁLLAMOK, AMELYEK A 6. CIKKNEK MEGFELELŐEN AZ EU ETS KIBOCSÁTÁSI EGYSÉGEK TÖRLÉSÉT EGY BIZONYOS HATÁRIG A MEGFELELÉS SZEMPONTJÁBÓL FIGYELEMBE VEHETIK

	A 4. cikk (3) bekezdésével összhangban meghatározott 2005-ös üvegházhatásúgáz-kibocsátások maximális százaléka
Belgium	2 %
Dánia	2 %
Írország	4 %
Luxemburg	4 %
Málta	2 %
Hollandia	2 %
Ausztria	2 %
Finnország	2 %
Svédország	2 %

III. MELLÉKLET

A ERDŐSÍTETT TERÜLETEKBŐL, A KIIRTOTT ERDŐTERÜLETEKBŐL, A GAZDÁLKODÁS ALATT ÁLLÓ SZÁNTÓTERÜLETEKBŐL ÉS A GAZDÁLKODÁS ALATT ÁLLÓ GYEPTERÜLETEKBŐL SZÁRMAZÓ NETTÓ ÖSSZELNYELÉS, AMELYET A TAGÁLLAMOK A 7. CIKK (1) BEKEZDÉSE A) PONTJÁNAK MEGFELELŐEN A 2021 ÉS 2030 KÖZÖTTI IDŐSZAKBAN A MEGFELELÉS SZEMPONTJÁBÓL FIGYELEMBE VEHETNEK

	Maximális mennyiségek szén-dioxid-egyenértékben kifejezve (millió tonna)
Belgium	3,8
Bulgária	4,1
Cseh Köztársaság	2,6
Dánia	14,6
Németország	22,3
Észtország	0,9
Írország	26,8
Görögország	6,7
Spanyolország	29,1
Franciaország	58,2
Horvátország	0,9
Olaszország	11,5
Ciprus	0,6
Lettország	3,1
Litvánia	6,5
Luxemburg	0,25
Magyarország	2,1
Málta	0,03
Hollandia	13,4
Ausztria	2,5
Lengyelország	21,7
Portugália	5,2
Románia	13,2
Szlovénia	1,3
Szlovákia	1,2
Finnország	4,5
Svédország	4,9
Egyesült Királyság	17,8
Összesen legfeljebb:	280

IV. MELLÉKLET

A 10. CIKK (2) BEKEZDÉSE SZERINTI KIIGAZÍTÁS ÖSSZEGE

	Szén-dioxid-egyenérték (tonna)
Bulgária	1 602 912
Cseh Köztársaság	4 440 079
Észtország	145 944
Horvátország	1 148 708
Lettország	1 698 061
Litvánia	2 165 895
Magyarország	6 705 956
Málta	774 000
Lengyelország	7 456 340
Portugália	1 655 253
Románia	10 932 743
Szlovénia	178 809
Szlovákia	2 160 210